

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XV.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 11.

CUPRINS:

—o—

Chemarea lui Dumnezeu

Avangarda soliei

Răspundere personală

Serviciu credincios și din iubire

Creșterea interesului în lucrurile spirituale din viață

Dumnezeu intervine

Câteva experiențe

O vizită la Institutul Biblic cu ocazia Campaniei de Toamnă

Rugă

Campania de Toamnă a Școlii Misionare

Vitejii credinței

Ora Tabitei din luna Decembrie

Buletinul Zecimii

Adormiți în Isus

Diverse

Ziua Colportajului

2 Noembrie 1935.

Program

Înainte de amiază

1. Cântare de deschidere și rugăciune.
2. Cor.
3. Lectură: „Chemarea lui Dumnezeu”.
4. Poezie.
5. Lectură: „Avangarda”.
6. Câteva rugăciuni scurte.
7. Lectură: „Răspunderea personală”.
8. Apel pentru înrolarea în rândurile colportajului și colecta pentru Fondul colportajului.
9. Cântare de închidere și rugăciune.
10. Cor.

După amiază

1. Cântare de deschidere și rugăciune.
2. Cor.
3. Lectură: „Serviciu credincios și din iubire”.
4. Poezie.
5. Lectură: „Creșterea interesului în lucrurile spirituale din viață”.
6. Câteva rugăciuni scurte.
7. „Dumnezeu intervine” și „Câteva experiențe”.
8. Apel către tineret și toți cari vor să intre în lucrarea de colportaj.
9. Cântare de închidere și rugăciune.
10. Cor.

Către lucrători, presbiteri și șefi de colportori:

În cursul anului trecut orizontul politic s'a întunecat din ce în ce mai mult. În diferite țări dușmanul sufletelor a făcut eforturi înverșunate și hotărâte, pentru a stingheri triumful Evangheliei și mai ales să îngreueze colportajului lucrarea, ba chiar să le ia posibilitatea de a o face mai departe. El știe ce putere izvorăște din tipăriturile noastre și de aceea se înfricoșează.

Clipele scumpe ale păcii și ale libertății se scurg repede. Trebuie să lucrăm cât este ziua. După cuvintele fratelui Watson „ceasul de acum reclamă un progres considerabil în lucrarea noastră editorială”.

Fie ca acest Sabat special al Colportajului să ne îndemne a așeza temelia unei asemenea mișcări de înaintare a lucrării noastre editoriale, deșteptându-se în inimile tuturor fraților noștri și surorilor noastre dorința de a lua parte activă la răspândirea tuturor tipăriturilor noastre, și stimulând pe mulți membri a se hotărî să intre în rândurile colportajului.

Chemarea lui Dumnezeu

Isa. 51, 17 pr. p.; 52, 1—2. Această chemare este adresată Comunității în timpul judecății. Vezi: Isa. 51, 4. 8. 11. Aici este vorba de o Comunitate, care este cuprinsă de somnolență la postul datoriei sale.

Ce trebuie să înțelegem sub această somnolență? Este o stare de indiferență, de trândăvie, de neactivitate.

„Între cei cari poartă numele de creștini se simte astăzi o mare lipsă de compătimire, care trebuie să existe pentru sufletele nesalvate”. — „*Mărturii pentru Comunitate*”, Vol. II, p. 41.

„Ne găsim în preajma unui timp de plâns. Puterile lui Satana sunt la lucru, pentru a abate sufletele dela adevăruri veșnice... Pe calea cea largă, care duce la pierirea veșnică, se mișcă o mare coloană... Ingerii cerești se miră, că cei cari au posedat lumina de ani de zile, n'au dus făclia adevărului în ținuturile întunecoase ale pământului”. — *Id.*, Vol. II, pp. 40. 41.

Impotrivorul nostru cel mare, care vechiază mereu, trage foloase din această stare de lucruri. El este la lucru cu ferma hotărâre de a-și realiza intențiile sale rele.

Porunca divină

„Deșteaptă-te!” Dumnezeu dorește ca poporul Său să fie conștiincios față de adevărurile serioase ale soliei. Furtuna se apropie. O groaznică catastrofă se va deslănțui în curând asupra acestei lumi, Domnul în iubirea Sa divină invită pe oameni să caute adăpost înainte de a fi prea târziu. Deșteptarea este sentimentul adânc și irezistibil al răspunderii fiecăruia pentru mântuirea sufletului semenilor.

„Scoală-te!” 1. Pentru a săvârși lucrarea Sa, Dumnezeu va face lucruri mari ca în timpurile vechi. Isa. 51, 9. 10; 52, 10; Apoc. 18, 1.

2. Ca răspuns la chemarea divină, profetul vede o mulțime de păzitori cari fac să se audă puternic strigătul lor, o armată întregă de soli, cari duc solia cea bună până în munți. Isa. 52, 7. 8.

„Spiritul misionar trebuie să-și facă intrarea în inimile noastre”. — „*Mărturii*”, Vol. IX, pag. 130.

„Membrii Comunităților noastre trebuie să facă mai multă *lucrare din casă în casă*, ținând lecturi biblice și răspândind *literatură*”. — *Idem*, Vol. IX, pag. 127.

„Revistele și cărțile sunt mijloace speciale ale Domnului pentru a prezenta mereu oame-

nilor solia acestui timp”. — „*Colportorul ca Evanghelist*”, ed. germ. Vol. IX, p. 7. 8.

„Acesta (colportajul) este o lucrare cum nici una, pe care trebuie s'o facă poporul lui Dumnezeu după voința Sa”. — *Idem*, p. 4.

„A sosit timpul când trebuie să se facă o mare lucrare prin colportori. Lumea doarme. De aceea ei ca păzitori, trebuie să tragă clopotul de alarmă”. *Id.*, p. 7.

Influența publicațiilor noastre

„*Cartea dela Isus*”. Un colportor vânduse într-o familie o carte cu istorioare biblice. O fetiță de nouă ani observând această carte, o ceti și învăță să iubească pe Mântuitor. După nouă luni se îmbolnăvi de difterie. Pe patul de moarte mângâie pe mama ei cu următoarele cuvinte: „Nu fii tristă, iubită mamă, sunt pregătită să mor. Știu că Isus mă iubește”. Apoi rugă, ca acea „carte dela Isus”, cum o numise, să fie așezată în mormânt lângă ea.

Fr. Clarijs, unul dintre colportorii noștri din Bruxelles, vizită nu de mult o familie, care încă de mai mulți ani era abonată la revista „*Les Signes des Temps*”, prin ostenele sale. În cursul discuției, această familie fi dădu sfatul să viziteze și pe vecinul al cărui fiu murise de curând. „Acești oameni apreciază revistele Dvs. pe cari le-am împrumutat totdeauna, și în timpul bolii acestui tânăr ele a fost cea mai plăcută lectură a sa”.

Fr. Nitelet, un alt colportor din Belgia, vizită pe un abonat al său la revista „*Vie et Santé*” și-l întrebă cu această ocazie dacă a cetit cartea „*Au seuil des temps nouveaux*”, pe care i-o vânduse în anul trecut. Acest domn foarte mișcat îi povesti că nu de mult îi murise soția și în timpul suferințelor sale îi plăcea să i se citească din această carte, găsind într'însa putere și mângâiere.

Cărțile și revistele noastre conțin balsamul divin pentru sufletele suferinde. Ele aduc lumină celor ce se află în întunec.

O doamnă cumpărase o carte dela un colportor al nostru. Crezând că n'ar interesa-o, o lăsase în mâinile copilului ei. Acestuia îi plăcură mult tablourile cari se găseau în această carte. Pentru a putea răspunde la toate întrebările copilului, mama era silită să ceară sfat cărții și în curând solia prinse rădăcină în inima ei. După scurt timp împreună cu bărbatul ei și cu mama ei a fost botezată. Acesta era începutul unei Comunități, care astăzi numără în acel loc 51 de membri.

Astfel Domnul Se îngrijește de sămânța care este aruncată de slujitorii Săi.

Solii Tatălui

Acum zece ani un colportor al nostru făcându-și lucrarea, trecuse pe la o doamnă grav bolnavă. N'avea nicio speranță de a mai fi vindecată vreodată. Colportorul nostru îi atrăsese atenția la Marele Medic, care poate ajuta în cazurile cele mai grave și fără de speranță. După ce ei se rugase împreună, dânsa cumpără cartea „Isus Mântuitorul nostru“. În anul trecut colportorul nostru bătu la aceeași ușă. O doamnă tânără îi deschise, și după ce-l ascultă îi povesti despre credința ei cea nouă. Ii arată caietul cu lecțiunile Școlii de Sabat. Era plin de bucurie de a fi venit la o soră de credință, și-o întrebă unde s'ar afla doamna bolnavă, căreia îi vânduse o carte acum zece ani. Cât de mare îi fuse mirarea auzind că se află chiar în fața sa. Niciodată n'ar fi recunoscut în această persoană, care era în floarea vârstei, sănătoasă și tânără, bolnava de atunci. Ea îi spuse apoi cât curaj și nădejde a luat din această carte, pe care o cetise nu numai o singură dată ci de mai multe ori.

Un alt colportor fusese primit în pragul ușii. Doamna, văzând însă despre ce cărți era vorba, îl invită să intre, spunând: „Un bărbat al lui Dumnezeu nu trebuie să stea la ușă“. Avu o lungă conversație cu doamna în prezența a două surori ale ei, cari intenționau să intre în rândurile sectei Mormonilor. Spiritul lui Dumnezeu lucră în inimile lor. După ce comandară o carte, cerând să li se țină lecturi biblice, au rugat pe colportorul nostru să se roage lui Dumnezeu pentru binecuvântarea Sa în căminul lor. Înainte de a trece la rugăciune, invitară și pe tatăl lor, care era bătrân de 90 de ani, să se scoale, fiind deja culcat. La scurt timp apoi aceste patru persoane pe deplin convinse făcură legământul cu Dumnezeu prin botez.

Lumea este plină de oameni cari se află în cea mai mare mizerie și sunt descurajați. Nu de mult unul din șefii noștri de colportori mi-a istorisit cum intrase în legătură cu un profesor, care mai întâiu îl primise foarte rece. Acest bărbat vorbește șapte limbi și este fiul unei familii evlavioase. Mișcat de oferirea politicoasă și tot odată hotărâtă a cărților, ascultă la cuvintele colportorului, căruia în sfârșit i-a mărturisit că tocmai în ziua aceea se gândise să se sinucidă. „Uitasem pe Dumnezeu“, adăugă el după scurt timp. Acest om comandă apoi „Marea Luptă“ și strânse mâna colportorului, zicând: „Cât de recunoscător trebuie să vă fiu că ați trecut astăzi pe la mine“.

Un alt colportor veni la o doamnă, care

mai întâiu refuză să-l asculte, sub motivul că bărbatul ei ar fi de mai mult timp fără de lucru. Colportorul nostru văzu că această doamnă era plină de grijă și foarte întristată. El îi adresă cuvinte amabile și cu mult efect, și ajunsese ca ea să-l invite să intre. În timp ce îi prezenta cărțile sale observă fața întristată a doamnei. Într'un moment dat i se păru că vede licărind o rază de speranță în trăsăturile ei. Atunci se interesă cu mult tact de cele ce o apăsa. Ea povesti că era silită să dea pe singurul ei fiu de nouă ani la un institut de nebuni, și că n'ar fi nicio nădejde de vindecare. După ce a încurajat-o și mângâiat-o, rugându-se împreună cu ea, primi comanda cărții „Pe Urmele Marelui Medic“. După un an de zile soția colportorului vizită pe această doamnă dându-i câteva din revistele noastre. Doamna aflând cine era, o primi cu multă bucurie mărturisindu-i că tocmai când bărbatul ei (colportorul nostru) venise la dânsa, făcea pregătiri de sinucidere. „Mulțumită acestei cărți bune“, zise ea, „am regăsit încrederea și nădejdea“.

În anul trecut o soră de curând botezată ne povesti cu ocazia Adunării Anuale din Africa de nord, cum și dânsa după ani de suferință, trecând prin 8 operații din cauza unei boli misterioase și în aparență nevindecabilă, era hotărâtă să se arunce din etajul al patrulea, tocmai în momentul când un colportor al nostru bătuse la usa locuinței ei. Dumnezeu Se folosi de acest bărbat tânăr pentru a aduce acestui suflet nenorocit pace și o nouă nădejde. Se hotărîse să accepte propunerea medicului supunându-se unei noi operații. Dumnezeu intervenise în mod minunat. Această soră este astăzi perfect sănătoasă și se bucură împreună cu noi în fericita nădejde a apropiatei revenirii a Mântuitorului nostru.

Isus trimise pe ucenicii Săi cu o solie de pace, pe care trebuiau să o ducă omenirii. Viața lui Isus era împlinirea minunată a profeției din Isa. 61, 1. 2: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M'a uns să aduc vești bune celor nenorociți; El M'a trimis să vindec pe cei cu inima sдобită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de războiu izbăvirea; să vestesc un an de îndurare al Domnului, și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe toți cei întristați“. Colportorii credincioși merg pe urmele Mântuitorului și săvârșesc lucrarea Invățătorului, răspândind pace, mângâiere și curaj, ceea ce corespunde exemplului pe care ni l-a dat Isus în timpul vieții Sale pământești.

Dumnezeu a trimis un înger

Acum câțva timp o soră de a noastră lucrase în Elveția germană într'un cartier de lu-

crători. Bătând la ușa unei locuințe foarte simple, auzi cum i se răspunde: „Intră“. Deschise ușa și intră în bucătărie, unde se putea vedea urme de dezordine și de cea mai mare mizerie. Intrând în odaia alăturată, se găsi în fața unei femei bolnave lângă care stăteau doi copii murdari. Cu vocea înnăbușită femeia bolnavă descrie situația ei tristă. Era bolnavă de mai multe luni de zile. Bărbatul ei lucra doar câte patru zile pe săptămână și îi era foarte greu să facă față cheltuelilor căsniciei și bolii. Adânc mișcată de această mizerie, sora noastră nu se mulțumi doar a da acestei femei cuvinte de încurajare, ci punând geanta la o parte începu să-și îndeplinească datoria ei, să îngrijească de femeia bolnavă, să curețe casa și copiii și să pregătească masa. Soțul acelei femei bolnave întorcându-se la amiază acasă, a fost plin de mirare simțind mirosul plăcut al supei, care fierbea pe sobă, și văzând camera atât de curată și în perfectă ordine. Inșă sora noastră începuse să curețe cealaltă cameră în timp ce bărbatul merse la patul soției sale bolnave. Era surprins de faptul că o găsisse într-un pat curat și cu fața veselă. „Dumnezeu ne-a trimis un înger“, zise femeia, începând să

plângă. Bărbatul invită pe sora noastră să ia masa împreună cu ei și comandă o carte dela ea, zicând: „Cu toate că avem de luptat cu mari greutăți, totuși avem nevoie de această carte ce ni s'a prezentat, care să ne ajute să devenim adevărați creștini cum sunteți Dvs.“ Ii dădu adresele mai multor prieteni de ai lui sfătuindu-o să se refere la el când va vorbi cu ei. In după amiaza aceea, sora noastră avu un dublu succes. Acest bărbat povestise această întâmplare camarazilor săi de lucru. In tot timpul lucrării sale în acest cartier, sora noastră fusese primită cu cea mai mare amabilitate, și oamenii erau gata să cumpere cărțile fără ca să mai fie nevoie să le prezinte. Dar amintirea bucuriei pe care o aduse în această familie era cea mai mare răsplată. Iubiți frați și surori, suferința și întunec domină pe acest pământ. Domnul a încredințat poporului Său o solie, care trezește speranță și aduce viedcare. Nu dorim să facem parte din solii Domnului și să gustăm plăcerile credincioșilor slujitori ai lui Dumnezeu cari duc vestea cea bună a mântuirii în Hristos în toate casele și să fim astfel „un miros plăcut lui Hristos“?

F. Charpiot

AVANGARDA SOLIEI

Pentru a aminti pe colportori, frații noștri malgași au găsit denumirea ingenioasă și foarte semnificativă de „Lohalalana“ (Avangardă). In adevăr, nu s'ar fi putut găsi un nume mai bine meritat. Colportorii noștri sunt pionierii lui Dumnezeu. Ei sunt în același timp avangarda trimeasă în recunoaștere cum și primii cari iau cu asalt liniile vrăjmașe. Incă dela începutul mișcării adventiste și pe toate punctele globului se vede cum colportorul sau tipăriturile deschid poarta și pregătesc terenul pentru Adevăr.

Frații dela Conferința Generală încă nu se gândeau la întinsul continent asiatic și nu aveau nici mijloacele ca să înceapă o lucrare atunci când, cu toată vârsta sa înaintată, colportorul Abraam La Rue se hotărî să plece pe riscul și socoteala sa să ducă publicațiile noastre mulțimilor din China. Cu răbdare el a aruncat sămânța cea bună până în ziua morții sale, și în cimitirul din Honkonk se poate vedea piatra funerară ridicată în amintirea acestui pionier. Astăzi, noi am pătruns până în centrul Asiei și am întemeiat o lucrare trainică și înfloritoare. Cu prețul multor osteneli, o oștire de colportori brăzdează regiunile cele mai greu de ajuns, fără să se lase intimidăți de faptul că mulți au fost prinși de bandiți și și-au

jerffit vieața pentru Domnul. Mii de Chinezii sunt aduși în fiecare an la lumina adevărului. Când mulțimea celor mântuiți „din ținutul Sinim“ se va înfățișa înaintea Celui Veșnic, în fruntea celor cari le-au adus solia din urmă, va fi văzut acela care a fost avangarda, veterarul colportor La Rue.

In cursul acestor ani din urmă în cari criza financiară a limitat eforturile noastre, colportorii au continuat marșul de înaintare în toate părțile teritoriului Diviziunii noastre. Este interesant de constatat că ei au dus solia în ne-numărate grupe de insule apropiate și îndepărtate. Corsica și Sardinia, insulele Baleare au fost vizitate de colportori și așteaptă pe evangelist. Sămânța publicațiilor a fost răspândită cu prisosință în Guinea portugheză, în insulele Canare, și Azore, în insula Madera, în insula Capului Verde, etc. . . . In numeroase din aceste câmpuri în cari evangelistul a urmat de aproape interesul creat de către colportori, au fost organizate Comunități și o lucrare înfloritoare a început să se desvolte.

Datorită tipăriturilor venite din insula Mauriciu solia a pătruns în Madagascar acum câțiva ani. Publicațiile răspândite de către colportori și membri continuă să joace un rol de primul rând în evangelizarea mării insule malgașe

ce poate fi socotită drept un adevărat continent. De curând am mai aflat că o nouă grupă s'a format drept urmare a cetirii unui tractat asupra Sabatului. Și ultima scrisoare a fratelui Bureau cuprindea această frază: „Cartea noastră Raki-Malala, (Comoara Necunoscută) este foarte apreciată și a adus rezultate uimitoare. În adevăr, această chestiune a Sabatului este mai mult sau mai puțin la ordinea zilei și este discutată cu aprindere în biserici“.

Colportorii noștri devin acum misionari pentru regiunile învecinate. Astfel fratele Raterarivelo a făcut timp de două luni lucrare de evanghelizare cu publicațiile noastre în arhipelagul insulelor Comore situate la nord de Madagascar și a căror populație este în mare parte musulmană. În prima lună nu a vândut mai nimica și credința i-a fost foarte mult pusă la încercare. Însă apoi succesul i-a încununat străduințele. El ne-a scris: „Vânzarea mea din luna a doua a fost de șapte sute treizeci și șase de franci (5152 lei). Cel care a cumpărat mai multe cărți în acest ținut este un musulman. Tatăl ceresc mi-a arătat că cu toată forța în aparență de neînvinger exercitată de Satana pentru a menține aceste sărmana creaturi în completă necunoștință despre adevăratul Mântuitor, cu tot fanatismul de nevindecat al celor mai mulți, scăzuta stare spirituală și intelectuală a altora, în sfârșit, cu toată starea nenorocită din acele locuri, sufletele trezite de El doresc din toată inima să fie mântuite. Mare mi-a fost bucuria când am găsit Biblia la Mohamedani și când am constatat cât sunt de mișcați atunci când ascultă lectura despre iubirea de nespus a lui Dumnezeu pentru mântuirea unei lumi decăzute. Mișcați de recunoștință, la plecarea ei m'au încărcat cu fel de fel de daruri și mi-au urat de bine. Mi-au fost date și adrese pentru a întreține corespondența.

„Înainte de a părăsi locul acela, mi-a fost rezervată o altă bucurie: Un plantator numit Rakotomalala se declară convins de adevărul asupra Sabatului. Și familia unui telegrafist cu numele Ranaivo trimesese o scrisoare părinților săi, cari locuiesc la Anosibe, lângă Tananarive, spunându-le că este deja Adventist“.

În cursul recentei călătorii misionare fratele Wall a avut o fericită surpriză când a făcut o escală la insula Reunion, unde nu credea să găsească vreun reprezentant al soliei. Un necunoscut îl întâmpină pe vapor. Era un colportor de pe insula Mauriciu care lucra de câțiva vreme cu multă tărie în marea insulă catolică Reunion. El fusese anunțat de trecerea fratelui Wall. „Am strâns persoanele interesate“, spuse el, „și ele ar fi foarte bucuroase să vă audă“. Fratele Wall a avut plăcerea să vorbească unui auditoriu atent de douăzeci de per-

soane cari se socoteau chiar Adventiști și vorbeau de construirea unei capele pentru care unul din acești interesați în mod deosebit este dispus să dea fonduri.

Adevărul a atins o altă parte a insulei datorită tipăriturilor trimese rudelor sale de către un frate originar din Reunion, membru al Comunității Tamatave din Madagascar. Zelul său misionar a fost răsplătit printr-o scrisoare interesantă pe care fratele Bureau ne-a trimis-o și care merită să fie reprodușă în întregime:

St. Gilles les Hauts, 21 Martie 1935

„Scumpul meu văr,

„Profit de această ocazie pentru a-ți aduce la cunoștință noutățile mele, cari până acuma sunt atât de frumoase. ....

„Scumpul meu văr, familia mea, cunoștințele mele și eu suntem foarte fericiți studiind aceste tipărituri dela un cap la altul. Ele ne mișcă inimile și ne conduc pe cărarea virtuții, a fericirii și a nădejzii față de veșnica Cetate Strălucită în care credincioșii în Isus Hristos se vor bucura până la sfârșitul veacurilor. Această literatură, cât se poate de interesantă, ne aduce multă bucurie în inimă. Acuma suntem întemeiați în privința credinței noastre. ....

„Noi ținem să urmărim aceea ce ne spun aceste tipărituri și credem de asemenea că merită să le urmărim, să le studiem și să le punem în practică.

„Scumpul meu văr, pentru un moment suntem fără lucru. De îndată ce vom avea câțiva bani îți vom trimite pentru a ne procura o Biblie. Fiul nostru Laurent te întreabă cât ar costa o Istorie Sfântă mai completă; scrie-mi cât costă și am să-ți trimet banii odată cu cei ai mei. Din ce în ce mai bine întemeiați, această literatură ne interesează și cele aflate le vom ține pentru todeauna. Primește complimente din partea mea, a familiei mele cum și a cunoștințelor cari te iubesc.

„Cu toată dragostea

Michel“.

„Vine noaptea când nimeni nu poate lucra“. Ar trebui să ne grăbim spre a profita de scurtele momente de pace și libertate cari ne rămân pentru a duce solia. Trebuie să întărim Avangarda!

„Membri ai Comunității, luați la inimă importanța răspunderii publicațiilor noastre și consacrați lucrului mai mult timp. Duceți în familie reviste, tractate și cărți cari predică Evanghelia sub diferitele ei înfățișări. Nu este timp de pierdut!“ — „Christian service“, p. 147.

F. Charpiot

A N U N Ţ.

Fiind singură doresc să adoptez o fată de vreo 7 ani, de părinți credincioși, sau orfană, crescând-o în frumoasa credință a Mântuitorului nostru. Adresa: Anica Georgescu, Comuna Dobrotinet, Jud. Ol. Slatina.

Răspundere personală

În 1929, la o conferință publică, primarul din Lecester, Anglia, atrase atenția oamenilor asupra faptului că pricina de seamă a căderii civilizației vechi a fost desființarea individualității: „Anglia trebuie să înceapă să se cerceteze”, a spus el. „Ea trebuie să conducă un efort hotărât și continuu pentru a face să se nască un simțământ mai ridicat în ce privește răspunderea personală în fiecare ins și în fiecare cetățean”.

Doi ani mai târziu, redactorul ziarului „Times”, într'un articol de anul nou, sublinează aceeași nevoie. „Poate că nu este de dorit mai mult nicio altă calitate”, a spus el, „decât o re-deșteptare a răspunderii individuale”.

Și, în discursul său rectoral rostit la Glasgow în Septembrie trecut, generalul Jan Smuts, recapitulând condițiile cari pun în primejdie pacea și progresul lumii, a declarat că scăparea veacului al douăzecilea se găsește în mâinile cetățenilor de rând. În cuvinte foarte lămurite el a arătat primejdia slăbirii răspunderii individuale.

Poate v'ați pune întrebarea: Care este legătura între aceasta și chestiunile religioase? Iată: Aceeași primejdie există și astăzi în lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Să luăm seama la sfatul dat de Spiritul profeției către Biserica sfârșitului:

„Tendința de a înlocui efortul personal cu lucrările colective se întâlnește pretutindeni. Spiritului omenesc îi place să centralizeze și să ridice biserici mari și instituții puternice. În felul acesta o mare parte dintre oameni din pricina acestor instituții părăsesc operele de binefacere; ei renunță să mai intre în contact cu lumea, și inimile li se învârtosează. Ei nu se interesează decât de propria lor persoană, ajung indiferenți, și dragostea lor pentru suflete și pentru Dumnezeu dispare.

„Hristos a încredințat ucenicilor Săi o lucrare personală, pe care cineva nu o poate face prin procură. A da bolnavilor și săracilor aceea ce ei au nevoie, a vesti Evanghelia acelora cari se pierd, sunt sarcini cari nu trebuie să fie lăsate în seama comitetelor sau a societăților de binefacere. Evanghelia trezește sentimentul răspunderii personale, ea cere eforturi individuale, sacrificiu de sine”. — „Pe urmele Marelui Medic”, pag. 51.

Apropiindu-ne de anul cel nou, fiecare sincer Adventist să-și pună următoarea întrebare: Sunt eu conștient de răspunderea care îmi revine de a face să înainteze lucrarea lui Dumnezeu pe pământ?

Într'un recent discurs, Sir Henry Deterding, unul din magnații comerțului, declară: „Experiența mea personală mă învață că nu sunt mai mult de 5% oameni cari să fie dispuși a se lăsa prinși sub jugul răspunderilor”. Da, fraților și surorilor, acesta este spiritul lumii astăzi. Oamenii vor să se bucure de privilegiile de cetățeni fără să poarte răspunderi. Serva Domnului ne-a spus că spiritul acesta se va manifesta la fel și în bisericile noastre: „Fiecare membru ar trebui să-și facă partea în vederea sprijinirii și întăririi bisericii. În loc de aceasta, în multe cazuri se găsește unul sau doi membri cari să fie însuflețiți de spiritul lui Caleb; se îngăduie ca ei să poarte toate răspunderile în timp ce alții se liberează de orice grijă”. — „Mărturi”, Vol. V. p. 303.

Acest regretabil spirit manifestat în sânul bisericii sfârșitului este care, într'o anumită măsură, a întârziat revenirea Domnului. Nu gândiți, iubiți frați și surori, că este timpul ca fiecare Adventist de Ziua Șaptea să îndrepte această stare de lucruri? Lucrarea lui Dumnezeu nu trebuie să sufere de neîmplinirea răspunderilor cari revin ucenicilor lui Hristos.

Să mai luăm seama la ce ne mai spune pământul inspirat:

„Este de așteptat ca toți, membri simpli cât și predicatori, să ia parte la lupta finală ce se dă între puterile binelui și forțele răului. Toți aceia cari sunt angajați în oștirea Lui datorează un serviciu hotărât și credincios; fiecare trebuie să aibă sentimentul răspunderii sale individuale”. — „Mărturi”, Vol. A ediția franceză, pag. 256.

În citatul din discursul generalului Smuts la care am făcut aluzie mai sus, observați că este arătat că o scăpare din această luptă dusă în vederea îndreptării stărilor din lume se găsește în mâinile cetățenilor de rând. În biserică lui Dumnezeu nu numai predicatorii și nici numai lucrătorii constituie luptătorii bisericii; membrii Comunității sunt la fel luptători și atâtă vreme cât ei nu se vor angaja cu toată inima în luptă, lucrarea lui Dumnezeu nu va fi terminată.

Ce ar gândi o națiune despre soldații săi dacă aceștia ar întoarce spatele vrăjmașului și ar refuza să-și facă partea în timp de războiu? Aceasta este o întrebare la care ar putea răspunde aproape chiar și un copil. Care trebuie să fie impresia în curțile cerești față de atitudinea acelora cari continuă să neglijeze a-și face partea în această luptă contra puterilor întunerecului? „Cerule este indignat față de

nepăsarea bărbaților și femeilor din Sion în timp ce sufletele merg spre ruină în necunoștința de păcatele lor. Dacă membrii Comunității ar putea să se vadă așa după cum îi vede Dumnezeu ar fi doborâți la pământ și nu ar putea să suporte să privească răspunderile și greșelile lor". — *E. G. White, Bale, Elveția, 1886.*

Acesta este un apel care se adresează tuturor membrilor Comunității. Și atunci când noul comitet al lucrării misionare al Comunității va începe să lucreze pentru a pune în practică planurile pentru anul cel nou, fie ca frații și su-

rorile noastre să strângă rândurile și fiecare să zică în inima sa: „Iată-mă, trimete-mă!”

„Intreg universul îndeamnă pe cei cari cunosc adevărul să se consacre fără rezervă spre a vesti adevărul așa după cum li s'a descoperit lor în solia ingerului al treilea. Aceea ce noi vedem și auzim alcătuiește o chemare la datorie. Activitatea agenților lui Satana cheamă pe fiecare creștin să-și ocupe locul pe câmpul de luptă". — *„Mărturie”, Vol. A, pag. 168.*

Fie ca Domnul să ne ajute ca în anul ce vine să fim în felul acesta.

F. E. Potter

Serviciu credincios și din iubire

„Toți oamenii sunt proprietatea Domnului. Toți sunt datori să-I servească, iar în ziua cea mare a judecării, toți vor fi chemați să-și dea socoteală în ce fel au înțeles să-și împlinească această datorie. . . . Dar datoriile noastre către Dumnezeu nu sunt recunoscute de către toți. În parabola cu talanții, servi ai Domnului nu sunt numiți acei oameni cari zic că primesc să intre în serviciul lui Hristos. Urmașii lui Hristos au fost mântuiți ca să servească. Domnul ne învață, că adevăratul scop al vieții, este servirea. Hristos însuși a fost serv, iar tuturor urmașilor Săi le-a lăsat legea servirii. Să servim lui Dumnezeu și semenilor noștri. . . .

„Lucrarea, la care suntem chemați ca creștini, constă în conlucrarea împreună cu Hristos pentru mântuirea sufletelor. Pentru a săvârși această lucrare, noi am făcut chiar legământ cu Domnul; dacă o neglijăm, ne arătăm necredincioși față de Hristos. Pentru a putea face însă această lucrare, trebuie să urmăm exemplul Său, atribuind din credință lucrurilor mici o atențiune conștiințioasă.

„In aceasta stă secretul succesului oricărei activități și influențe creștine“. — *„Parabolele Domnului”, pag. 296—326.*

„Dacă este o lucrare mai importantă ca alta, apoi este aceasta de a da publicațiile noastre oamenilor, și a-i conduce astfel la cercetarea Scripturilor“. — *„Timpul și Lucrarea”, pag. 33.*

Fraților și surorilor, din Ioan 12, 26 am văzut că pe aceia cari fac servicii Domnului Isus în lucrarea de salvare, Tatăl îi va cinsti, iar Domnul promite că acolo unde va fi El, vor fi și servii Lui. Făgăduința aceasta este atât de mare, încât ar trebui să cugetăm serios. Fiecare din noi ar trebui ca acum, cât nu e prea târziu, să-și pună solemn întrebarea: Sunt și eu un serv credincios al Domnului în ce privește răspândirea Evangheliei între semenii mei? Iau eu parte cu

„Dacă Imi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu“. Ioan 12, 26.

credințioșie în această lucrare? Cu ce contribui eu la salvarea de suflete? Prin vieța și purtarea mea de toate zilele, prin activitatea mea și faptele pe cari le săvârșesc, contribui eu la încheierea lucrării Domnului pe pământ? Ce aş putea face, ce jertfă să aduc ca să grăbesc venirea Domnului și a împărăției Sale? Cu ce voi întâmpina pe Domnul, și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului Celui Prea Înalt?“ Mica 6, 6 pr. p.

„Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“, a întrebat temnicerul. Fapte. 16, 30. Vameșii întrebau zicând: „Învățătorule, noi ce trebuie să facem?“ Luca 3, 12. Niște ostași, Il întrebau: „Dar noi ce trebuie să facem“ v. 14 pr. p.

„Nu voi M'ați ales pe Mine; ci Eu v'am ales pe voi și v'am rânduit să mergeți și să aduceți rod și rodul vostru să rămână“. Ioan 15, 16.

„Dumnezeu a rânduit lucrarea de colportare, ca un mijloc, prin care să se aducă lumii lumina, cuprinsă în revistele și cărțile noastre. . . . Vrerea Domnului este, ca această lucrare să se facă în timpul de față de către poporul Său. . . . Gândiți-vă, cât de mult se interesează Tatăl și Fiul de această lucrare. . . . Cine vrea să sacrifice vieța comodă și plăcută spre a pleca în locurile unde domnește rătăcirea, idolatria și întunecul. . . . Cine vrea să iasă în aceste timpuri afară de tabără, ca, acolo, plin de puterea Spiritului Sfânt, să poarte batjocura pentru numele lui Hristos, dar să prezinte oamenilor Scriptura și să-i cheme la pocăință?“ — *„Colportorul ca Evanghelist”, pp. 4. 44. 36.*

În această ultimă lucrare a Evangheliei, trebuie ocupat un câmp imens de mare; și, mai mult decât oricând înainte, lucrarea va primi ajutor dintre oamenii de rând. Atât tineri cât și oameni în vârstă vor fi chemați dela câmp, dela vie, dela atelier, și trimiși de Domnul ca să ducă solia Sa“. — *„Educația”, p. 259.*

Iubiți frați și surori, din cele de mai sus vedem de ce valoare este în ochii Domnului, lucrarea de răspândirea publicațiilor noastre în omenire. Mărturia zice că lucrarea aceasta este cea mai mare, e de primul rang; și cine împraștie în public scrieri sfinte, face lucrarea lui Dumnezeu, o lucrare mare; și lucrării acesteia i se potrivește textul zis de Domnul: „Veți face lucruri și mai mari“.

Frații mei și surorile mele, în numele Domnului noi să ieșim și cu inimi de servi credincioși să slujim Domnului, ducând cuvântul vieții oamenilor însetați și flămânzi după adevăr.

Iubiții mei, dacă Domnul a rânduit ca prin ramura lucrării de răspândirea literaturii, solia să prindă aripi și să sboare la toate națiunile, și prin cuvintele scrise în cărți și reviste pământul să ajungă luminat de Evanghelie (Apoc. 18, 1), cum am mai putea noi rămâne indiferenți la strigătul sfânt când zice: „Pe cine să trimit și cine va merge pentru Noi?“ Isa. 6, 8.

Noi nu vom putea fi cu Domnul pe vecie dacă aci la lucrul de salvare nu stăm alături de El. Noi nu vom fi onorați de Tatăl dacă nu-L onorăm aici când El ne cheamă la o lucrare mare. „Ce să fac să fiu mântuit?“, au zis cei de demult. „Noi ce să facem“, au zis norodul, vameșii și soldații. Și dacă noi am pune azi aceeași întrebare, răspunsul ar fi: Faceți roade de pocăință, mergând din sat în sat, din casă în casă, cu scrieri.

Se poate întâmpla ca ici și colea să înfruntăm batjocuri și bătăi, suferind pentru salvarea sufletelor, așa cum mulți dintre curagioșii noștri colportori au suferit și suferă. Dar niciunui din cei ce au purtat jugul Domnului în felul acestor eroi, nu i-a părut rău ci mai mult s'a încurajat. Acum ne găsim în plină activitate cu revista de toamnă. Referitor la Campanie aș dori să vorbesc cu fiecare membru Adventist în parte. Folosesc însă această ocazie de a vă spune în scris, că asupra acestei Campanii planează o deosebită binecuvântare a Domnului, pentru că la ea sunt chemați să ia parte toți membrii noștri. Eu mă bucur că, împreună cu cei 100 de Colportori cu cari am lucrat în Uniunea Română, acum avem aproape 15.000 de răspânditori. De când a început Campania, m'am întâlnit cu mulți dintre aceia cari vând revista, dar pe nimeni nu am văzut trist, ci pe toți cu fața radiind de o bucurie sfântă. Eu am încrederea că aproape toți membrii noștri au luat un număr de reviste. Partea interesantă atât pentru mine cât și pentru fiecare nu este că am luat un anumit număr de reviste, ci ca acel număr să ajungă în mâinile oamenilor cât mai curând.

Fiecare din noi știu că și-a pus o țintă, unul mai mare iar altul mai mică, după puterile și posibilitățile sale. Să nu zică nimeni: „Dacă nu

pot atinge suma de 13.000 lei cum și-a pus ca țintă fr. Dorobăț, nu mai lucrez“. Se poate că lucrând sârguincios Domnul mă va ajuta să ajung la o țintă și mai mare, însă nicidecum să nu pierd din vedere că și paraua văduvei, constituind toată averea ei, cât era ea de mică, a primit din partea Domnului binecuvântarea. Fiecare să punem mâna, cu puțin sau mult, a răspândi lumina Evangheliei.

Și acum, către toți acei cari participă la Campania din această toamnă, îndrept o serioasă rugămintă și anume: ca în cel mai scurt timp să termine răspândirea numărului ce l-a luat, iar darurile și sumele să intre repede în tezaurul Domnului fiind nevoie urgentă de aceste mijloace în câmpul Domnului.

Iubiții mei, noi toți ar trebui să ne silim să achităm Domnului tot ce datorăm și astfel să-I fim servi credincioși în puțin, ca și în mult, iar când va sosi Săptămâna de Rugăciune să fim curați față de Domnul, ca El să-Și poată revărsa peste noi, plinătatea binecuvântărilor Sale. Domnul să ne facă să ținem socoteală de toate îndemmurile date aci.

Sabatul dela 2 Noembrie este consacrat ramurei de Colportaj. Și potrivit regulilor stabilite, rog pe toți frații ca în dimineața acestui Sabat să contribuie în mod deosebit pentru Fondul de ajutor și cazuri de boală, al colportorilor, suma adunată să fie trimisă la Conferință, de unde apoi să fie ajutați colportorii. În această zi vă rog, faceți rugăciuni stăruitoare pentru ramura de Colportaj, îndemnând tinerețel capabil să se angajeze în această lucrare de răspândirea literaturii îndrumătoare spre Hristos.

N. Dorobăț

ATENȚIUNE

Nu au trecut decât numai câteva săptămâni dela începutul Campaniei de Toamnă și am fost încunoștiințați că unele Comunități și-au ajuns ținta, iar altele sunt aproape de țintă. Cred că va sosi timpul când activitatea Campaniei de Toamnă să nu mai dureze câteva luni, ci numai câteva săptămâni.

Și-au ajuns ținta următoarele Comunități: Com. Cahul, la 6 Septembrie; Com. Brașov-Școală la 16 Septembrie; Com. Dej la 18 Septembrie.

Iubite frate presbiter, Comunitatea Dvs și-a ajuns ținta?

Așteptăm să ne comunicați cât mai de urgență rezultatul.

Dep. Misiunii Interne.

Creșterea interesului în lucrurile spirituale din viață

Actuala situație economică prin care trecem a întipărit în mințile noastre faptul că lucrurile spirituale este aceea ce contează în viață. O creștere a interesului în lucrurile spirituale se vede în fiecare țară. Pretutindeni unde merge colportorul se găsesc oameni cari își dau seama că singura fericire ce se poate găsi astăzi este fericirea ce vine dintr-o viață de servire spirituală. Căci ce folos are un om dacă ar câștiga lumea întreagă însă își pierde sufletul? Colportorul astăzi este adevăratul pionier în domeniul spiritual, și atunci când vom ajunge în împărăția păcii, acești ambasadori ai Împăratului își vor primi răsplata împreună cu semănătorii tuturor veacurilor.

Acești lucrători personali merg din casă în casă printre bogați cât și printre săraci. Ei înfălesc boală, durere, întristare și mâhnire. Ei împart voie bună și curaj. Ei îngenunche împreună cu aceia cari caută hrană spirituală, ei se roagă împreună cu cei bolnavi și suferinzi, dau lecturi biblice și oriunde le este cu puțință lasă întreaga solie. Niciodată nu am văzut așa minunate rezultate în ce privește câștigarea de suflete. Unul dintre predicatorii noștri care de curând a încheiat cu succes o serie de conferințe religioase, ne scrie:

„Ca urmare a adunărilor noastre au fost botezate douăzeci și opt de persoane. S'a organizat o Comunitate de treizeci de membri. Niciodată mai înainte nu ținusem o serie de conferințe religioase așa ca acum când am simțit că lucrarea de predicare prin literatură făcuse foarte mult la netezirea căii în vederea unui efort rodnic. O tânără doamnă infirmieră arăta un foarte mare interes față de adunări. După câteva săptămâni am întrebat-o unde face serviciu și în discuția pe care am avut-o mi-a spus că acum cinci ani găsise într'un coș de hârtii, aruncată, o carte, din cetirea căreia a fost impresionată de adevărul Sabatului, și atunci când a auzit acest subiect tratat cu ocazia acestor conferințe, ea l-a primit îndată.

„Pe când eram la jumătatea străduințelor mele, am vizitat o familie din partea locului care luase parte foarte regulat la adunările ținute. Ei mi-au spus că erau convinși despre adevărul privitor la Sabat și că începuseră chiar să țină Sabatul. În cursul discuției, domnul, un bărbat de optzeci și doi de ani scoase o carte; „Daniel și Apocalipsul” îmbrăcată în piele, spunându-mi că o cumpărase acum vreo treizeci de ani. Numai eu o seară sau două înainte de această vizită eu vorbisem despre „Statele Unite în lumina profetiei”. După ce s'a

întors acasă dela adunare, bărbatul acesta s'a uitat să vadă ce zice cartea cu privire la acest subiect, și găsi că explicația mea se potrivea în totul cu aceea a autorului cărții. Această familie compusă din patru persoane a fost botezată.

„O femeie care fusese botezată cumpără mai multe broșuri acum opt ani. Alte două femei cari primară solia ascultaseră unele lecturi biblice ținute de un colporteur, și primiseră timp de mai multe luni revista *Signs of the Times* (Semnele Timpului în englezește) în urma vizitelor credincioase ale unui membru laic. Alteineva a primit un anumit timp revista *Present Truth*. Un bărbat, care s'a botezat împreună cu soția sa, în cursul primei mele vizite făcută la el acasă mi-a spus cum acum câțiva ani cumpărase și cetise cu un interes convingător, cartea „Revenirea lui Isus”.

„In alt câmp unul din colportorii noștri credincioși întâlni o văduvă care era cam surdă. Totuși el izbuti să-i prezinte una din cărțile noastre mari despre care femeia aceea zicea că nu ar fi în stare să o ia. În cele din urmă colporteurul a convins-o că Dumnezeu dorește ca ea să aibă cartea, și că El Se va îngriji de bani dacă ea are credință. Femeia aceea a făcut comanda și Dumnezeu S'a îngrijit de bani. Ea spuse vecinilor cum găinile, singura ei sursă de câștig, făcuseră mai multe ouă ca de obicei. Ea puse de o parte fiecare bănuț și în ziua când sosi cartea avu banii cu cari să o plătească. Cetind și recitind cartea, ea desvoltă un asemenea spirit misionar încât veștile despre activitatea ei ajunseră până la mine. Colporteurul care lucrase în acel ținut și cu mine am dorit să vizităm pe această femeie. Am aflat că ea cetise Biblia de mai multe ori și că de când descoperise adevărul din carte păzea cu credincioșie Sabatul. Treisprezece familii învecinate cetiseră cartea și încă altele o mai citesc încă. Ea spuse că atât Biblia cât și cartea i-au adus o mare mângâiere, și că solia găsită în carte era tot scopul vieții ei de acum înainte. Ea era bucuroasă să afle despre organizația lucrării noastre. Ea dorea să se alătore popoului lui Dumnezeu și ne-a cerut să ne rugăm pentru ea și pentru vecinii ei”.

Unul dintre colportorii noștri din Sud ne scrie:

„In statul Montana am lucrat dulgheria pe o moșie a cărei supraveghere era încredințată unui Adventist de Ziua Șaptea. După ce am observat cum trăia atât el cât și familia sa, și cum pentru fiecare lucru din viață aveau câte un răspuns biblic, m'am hotărît să devin Ad-

ventist. Discutând cu această familie am aflat că există o Editură care a tipărit o carte ce lămurirea verset cu verset „Daniel și Apocalipsul”. Această simplă prezentare mi-a vândut cartea, deși eu nu am avut ocazia să cumpăr această carte decât abia după doisprezece ani dela această întâmplare. Pe când luam parte la niște adunări adventiste, primul meu gând mi-a fost să cumpăr această carte, pe care am comandat-o prin lucrătorul biblic. După ce am citit cartea și am luat cunoștință despre adevăr dela acest evanghelist, m’am hotărît să intru în lucrarea de colportaj.

„După ce am luat mai multe comenzi și am livrat mai multe cărți în 1931, am început să țin lecturi biblice aceloră cărora le vândusem cărți, și în același timp am început să fac hărți pentru ilustrarea studiilor. Ca rezultat al acestor studii au fost botezate douăzeci și opt de

persoane și alte opt păzesc Sabatul, organizându-se o școală de Sabat de șaptezeci și cinci de membri; de asemenea am auzit de curând despre alți opt cari au fost botezați ca urmare a ascultării prezentării pe care eu o făcusem unei cărți, dar cari nu cumpăraseră cartea. Acești opt păreau a fi fost foarte interesați a cunoaște mai mult despre Biblie și de aceea am dat numele și adresele lor lucrătorului biblic, ale cărui lecturi au avut drept rezultat că opt persoane au devenit păzitori ai Sabatului”.

Aceste experiențe sunt dovezi ale deosebitei favori a lui Dumnezeu față de bărbații și femeile cari sunt uniți cu El în lucrare sânguinoasă. Știind că pretutindeni sunt oameni cari se interesează de adevăr, oare nu ar trebui ca într’o mai mare măsură să folosim lucrarea cu literatura ca un agent prin care să ajungem la ei?
E. E. Franklin

DUMNEZEU INTERVINE

Nu este un lucru plăcut ca să fii muștrat în gura mare, dar dacă această muștrare deschide calea pentru o bună vânzare atunci colportorul o trece în socoteala unei zi de lucru și în curând o uită. Un colportor băștinaș din Nyasaland ajunsese într’o Duminecă într’un sat în care era o mare biserică ce aparținea unei alte denominațiuni. Deoarece majoritatea din oameni luau parte la serviciul din biserică fratele colportor a făcut la fel. După terminarea serviciului el întrebă pe predicatorul de acolo dacă poate să colporteze oamenilor. De aceea îmână predicatorului un exemplar din această carte pentru ca să o cerceteze. După o scurtă privire prin carte predicatorul se întoarse către credinciosul nostru colportor și cu voce tare l-a muștrat aspru pentru imprudența sa de a-și vinde cartea credincioșilor lui: „Tu ești un înșelător, noi nu avem nevoie de cărțile tale”. Acel predicator striga așa de tare încât oamenii cari în timpul acesta aproape părăsiseră cu toții biserica, începură să o umple din nou pentru a afla de ce strigă el așa tare. În curând fratele nostru a fost înconjurat de o mulțime de oameni fiecare vârandu-se să vadă ce fel de carte condamna predicatorul lor cu atâta tărie. Pentru ca oamenii să aibă ocazie să judece ei singuri ce fel de carte era, fratele nostru începu să o prezinte persoanei celei mai apropiate de el — făcând aceasta cu voce tare spre a fi auzit departe. S’a întâmplat că acela pe care fratele nostru îl alesese să-i prezinte cartea era unul din diaconii bisericii. Acesta ascultă liniștit prezentarea cărții și cu multă atenție și băgare de seamă și-a notat pasagiile și tablourile amintite

de fratele nostru. La terminarea prezentării diaconul cumpără două exemplare din această carte pentru sine, și întorcându-se la oamenii din jurul său, le-a recomandat să o cumpere și ei.

Mustrarea predicatorului și recomandăția diaconului a avut drept rezultat o bună afacere pentru fratele nostru, căci în dimineața aceea el a vândut treizeci de exemplare din cartea sa.

Fratele nostru a plecat de acolo plin de bucurie și mulțumind lui Dumnezeu că a întors o aparentă înfrângere într’o biruință măreață.

Predicatorul nostru Ben Rich — șeful colportorilor din Nyasaland — raportează un continuu progres în lucrarea cu literatura și ne asigură că toți credincioșii din partea aceea sunt plini de credință și curaj.

F. E. Potter

A N U N Ţ.

Rugăm pe frații care știu ceva despre fratele Ioan Bucalav, membru al Comunității Chișinău, să ne anunțe pe adresa: *N. B. Arcaliefsky, Chișinău, Str. Avram Iancu No. 32.*

„Curierul Misionar”.

Foaie lunară.

Red. responsabil: **V. FLORESCU**

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100
Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Câteva experiențe

Bandiții nu-l pot opri

Următoarea istorisire spusă de Grand Pré este un exemplu minunat de curajul și energia dovedită de colportorii noștri:

„Fratele Narciso Chavez găsimdu-se la frontiera Statelor Unite a fost atacat de bandiți, legat la mâini, picioare și gură, și părăsit pe o cârare singuratecă. Timp de două zile el rămase acolo fără să bea sau să mănânce ceva, însă în cele din urmă izbuti să-și dea jos legătura dela gură și începu să strige după ajutor. Auzindu-i-se strigătele de ajutor, au venit niște oameni cari l-au dus la o moșie din apropiere unde i s'au dat îngrijirile necesare. După puțin timp de odihnă el a început să lucreze luând patru comenzi și primind chiar și banii înainte. biruință“.

„Dumnezeu îngăduiește ca lucrarea noastră să fie încercată în multe chipuri aici în Mexico, însă noi suntem plini de curaj și înaintăm spre

Prețuirea cărții

Pe când eram în Queensland, Australia, acum câțiva ani, am auzit pe un colportor spunând următoarea experiență cu ocazia adunării din Brisbane:

„Ciocănind la ușa, și deschizându-mi-se doar puțin ușa, o doamnă mi-a vorbit prin acea crăpătură de ușa.

„Aș dori să vă prezint o carte religioasă, am spus eu.

„Care-i este autorul?“ întrebă doamna prin deschizătura ușii.

„D-na E. G. White, răspunsei eu.

„Deodată figura persoanei dela ușa a luat o înfățișare de aprobare în loc de respingere. Fără nicio ezitare doamna mi se adresă cu următoarele cuvinte:

„Dați-mi o carte legată cât mai bine“.

„După cele ce am aflat mai târziu, doamna aceasta avusese o carte scrisă de această autoare și acumă dorea să aibă încă una scrisă tot de aceeași pană“.

Din ce în ce mai dese, din întreaga lume, aceste istorisiri vin cu aprecieri deosebite față de scrierile Spiritului profeției.

W. A. S.

Experiențe neobișnuite

Unul dintre colportorii noștri din Polonia, pe când lucra într'un oraș, era pândit ca un secfant, și cineva a atâțat oamenii ca să-i facă rău. Colportorul a observat că oamenii erau înarmați cu puști, furci și coase. Colportorul nostru însă a pornit la lucru ca de obicei ca și cum

nu ar fi fost nimica, însă înălță în taină o rugăciune către Dumnezeu. Dar când privi la țărnul râului din apropiere el văzu pe un om care-l chema la el. Fratele nostru se îndreptă spre acel loc și urcându-se în corabia aceluia om a fost trecut pe malul celălalt în siguranță. Fratele nostru, referindu-se la această experiență, spune: „In adevăr, un înger m'a scăpat“. Mai târziu, colportorul a întâlnit pe conducătorii oamenilor acelora cari plănuseră să-l îndepărteze din orașul lor. Ei își cerură scuze și iertare, amintind că atunci avuseseră de gând chiar să-l omoare. Acum însă spuseră: „Cărțile pe cari ni le-ai adus la noi ne-au ajutat să devenim mai buni. Noi credem că Dumnezeu te-a trimis ca solul Său, lucru pentru care suntem foarte mulțumitori“. Mai mulți inși din acea parte de loc acumă păzesc poruncile lui Dumnezeu.

J. J. Strahle

Ce face un zâmbet

Unul dintre colportorii noștri din Sydney, Australia, a avut o experiență minunată cu cartea „Daniel și Apocalipsul“. Ajungând într'o zi la o casă primi comanda pentru această carte în legătura cea mai fină, cerându-i-se a-i fi adusă cartea în timp de două săptămâni. Când i-a fost adusă cartea, a mai comandat un alt exemplar tot așa fin legat, cerându-i să-i fie adus aproape imediat. Când l-a adus, șeful de colportori din acea parte a însoțit pe colportor, luând cu ei și o mulțime de cărți. În seara aceea au avut o convorbire interesantă cu acea familie, și la sfârșit le-au vândut patruzeci de diferite cărți, printre cari „Timpul nostru“, „Marea Luptă“, „Patriarhi și Profeți“, și alte cărți de această natură. Dar lucrurile nu se termină aci. Cu ocazia unei conferințe am avut plăcerea să întâlnim acolo șase persoane din acea familie, și cari păzeau Sabatul.

Din partea unui colportor indian

„In lucrarea de colportaj am avut multe experiențe și am constatat că rugăciunea, zâmbetul și cuvintele prietenoase ne vor ajuta să trecem prin multe locuri grele. Intr'o zi m'am dus la o casă, și ca de obicei am ciocănit. Ușa era deschisă, și am auzit pe două persoane certându-se. La început voisem să plec, însă m'am gândit că nu ar fi bine să fac aceasta. Am ciocănit din nou. A venit un domn, dar mi-a trântit ușa în față. Făcând aceasta, o parte din haina mea a fost prinsă în ușa, astfel încât eram ca și un prizonier. După câteva minute, în mod timid am ciocănit din nou, și cineva a strigat: „Pleacă de acolo“. Eu am răspuns: „Cu toată plă-

cerea, dacă veniți să-mi dați drumu'. Când domnul acela a deschis ușa eu am început să râd. Și el începu să râdă, și cerându-și scuze mă pofti înăuntru. Imi spuse că discuta cu soția sa din pricina servitorilor. Eu i-am spus că servitorii de multe ori nu sunt așa cum trebuie, dar dacă noi suntem blânzi față de ei, gândesc că vor deveni mai buni. Apoi el își chemă soția, care părea foarte turburată. Totuși am întreținut o mică discuție.

„Când ne împrietenisem cu toții, le-am spus scopul vizitei mele. Ei mi-au oferit un pahar

de vin. Le-am spus că eu nu beau vin, dar aş putea să beau un pahar cu apă. Le-am mai spus că noi nu folosim niciodată băuturi îmbătătoare, și le-am prezentat o revistă de a noastră. Imediat ei mi-au plătit abonamentul pe un an, au luat „Povestiri pentru copii“ cum și alte cărți. Domnul acela mi-a spus că a fost așa de fericit când deschizând ușa, m'a văzut zâmbind, deoarece acesta fusese primul zâmbet pe care îl văzuse el de câteva zile încoace. El mai m'a întrebat de ce nu i-am adresat niciun cuvânt murdar“.

O vizită la Institutul Biblic cu ocazia Campaniei de Toamnă

Este al patrulea an de când Comunitatea Școlii și-a ajuns ținta în Campania de Toamnă și în fiecare an a fost prima pe Uniune în numărul de reviste și timpul scurt în care a terminat lucrarea.

Ziua de 21 Septembrie când a avut loc încheierea cu solemnitate a Campaniei de Toamnă, anul acesta, a fost așteptată cu multă bucurie de cei dela Școală, lucru ce s'a observat pe fețele celor ce au participat la această solemnitate. Adunarea a fost deschisă cu trei strofe din cântarea: „Biruatorul“, după care s'a înălțat o rugăciune. A urmat apoi raportul activității prezentat în mod detaliat, prin care s'a arătat timpul cât a durat Campania, numărul membrilor activi, numărul revistelor, suma încasată și numele celor trei elevi considerați ca premianți.

Fratele Proksch, conducătorul Campaniei, a ținut o scurtă lectură biblică prin care a arătat că numai Bunul Dumnezeu a fost Acela, care a dat succes în această Campanie; deci Lui i se cuvine toată lauda, cinstea și onoarea. În asentimentul Comunității care s'a ridicat în picioare s'a înălțat o rugăciune de mulțumire la adresa lui Dumnezeu Tatăl și Mielului Isus. Erau într'adevăr momente solemne, pe care numai Duhul Sfânt le poate aduce când se revarsă asupra unei Comunități! Spiritul mulțumirii și al rugii cuprinsese pe toți cei prezenți.

Multe și bogate sunt binecuvântările pe cari le poate aduce Campania de Toamnă într'o Comunitate care înțelege să-și facă datoria.

O parte a programului a fost și împărțirea premiilor la cei trei elevi cari s'au distins în vânzarea revistelor, premii ce au constat din cărți. A urmat mai multe exprimări de mulțumire: „Mulțumesc lui Dumnezeu că am avut și eu ocazia să iau parte la această Campanie“, era ecoul cuvintelor pornite din inimă ale uno-

ra. „Mă simt fericit că mi-am ajuns ținta. Pentru această dau laudă lui Dumnezeu și aștept cu bucurie să vină Săptămână Mare de Colportaj și Campania de Toamnă din anul viitor“, erau cuvintele altora.

Aș dori ca aceste sentimente înălțătoare și de satisfacție sufletească să fie partea tuturor Comunităților din Uniunea noastră! Oricine lucrează cu râvnă în Campania de Toamnă ca și în ori ce ramură a lucrării lui Dumnezeu va avea parte de aceleași experiențe.

În partea dela urmă a programului care a fost tot așa de interesantă s'a arătat răsplătirea servirii. Gândul că lucrarea de salvare a sufletelor, în orice fel ar fi făcută, este cea mai nobilă și cea mai sfântă lucrare pentru care Isus a părăsit cerul, ar trebui să ne îndemne pe noi ca popor al lui Dumnezeu să activăm cu un zel mai mare. Cel ce lucrează pentru mântuirea altora devine conlucrător cu Isus aci pe pământ și pătaș cu El la bucuriile veșnice. Unii ca aceștia se bucură și de tovarășia și sprijinul îngerilor.

„Toți aceia care-și consacră corpul, sufletul și spiritul în serviciul lui Dumnezeu primesc neîncetat noi puteri corporale, sufletești și spirituale. Mijloacele nesecabile ale Harului din cer le stă la dispoziție. Hristos le dă suflarea Spiritului Său, viață din viața Sa. Spiritul Sfânt lucrează cu cea mai înaltă putere asupra inimilor și puterii lor“. — „*Slujitorii Evangheliei*“, pag. 442.

Sufletele mântuite sunt cele mai prețioase giuvaeruri ale Domnului Hristos. „Căci ei sunt pietrele diademei ridicate în pământul Său“, „bogăția slavei moștenirii Lui“. Va avea deplina satisfacție să vadă în ei: „... rodul muncii sufletului Său și Se va înviora“.

Cei cari au lucrat în mod desinteresat aci pe pământ vor avea ocazia să se bucure în cer im-

preună cu Domnul Isus de roadele activității lor. Ei vor avea privilegiul să se întâlnească în curțile Cerului cu aceia pentru cari au lucrat, pentru cari s'au rugat și pe cari i-au îndemnat cu lacrimi să se întoarcă la Isus. Ce momente sublime, ce conversație măreață va avea loc între ei când se vor întâlni! „Eu eram fără de Dumnezeu, fără speranță în lume, dar tu ai venit la mine, mi-ai făcut cunoscut pe Mântuitorul iubit, El mi-a iertat păcatele și eu sunt acum printre cei mântuiți“, vor zice unii. Alții vor zice: „Eram păgâni, nu cunoșteam pe Dumnezeu dar voi ați întreținut pe un misionar în țara noastră, el ne-a vorbit de Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii; noi am crezut, iată-ne suntem aici“. Serva Domnului zice: „Cei mântuiți vor recunoaște pe acei din al căror îndemn ei au fost îndreptați către Mântuitorul

înălțat“. — „*Slujitorii Evangheliei*“, pag. 446.

Câte suflète sincere și doritoare de mântuire nu întâlnim noi în Campania de Toamnă — suflète cărora avem ocazie să le vorbim despre făgăduințele lui Dumnezeu! Alții, încă mulți, pot să audă Evanghelia mântuirii, prin misionarii noștri care-i întreținem din darurile provenite în Campania de Toamnă. La ziua cea mare vom avea ocazia să întâlnim aceste suflète, ele ne vor cunoaște și noi le vom cunoaște.

Iată atâtea binecuvântări ce decurg din activitatea depusă pentru salvarea altora.

Dea Bunul Dumnezeu ca experiențele făcute de frații noștri dela Școală să fie și experiențele altor Comunități din Uniunea noastră.

M. Manea

Secretar Dep. Misiunii Interne.

Rugă

*Creatorule prea Sfinte,
Vrem cu toți să Te mărim;
Căci ai fost cu noi Părinte,
Doamne Ție-Ți mulțumim.*

*Din frumoasa Ta lucrare,
Bucuroși ne 'ntoarcem iar*

*Aducându-Ți spre 'nchinare,
Roade multe pe altar.*

*Căci în marea Ta lucrare,
Harul Tău ne-a protejât;
Am lucrat și mic și mare
Cu talanții ce ne-ai dat.*

*Iar acei, ce-au dat Părinte,
Pentru sfântul Tău Cuvânt;*

*Luminează-i Tată Sfinte
Și condu-i pe-acest pământ.*

*Cerul să-i călăuzească,
Multă pace și mult dar
Să le dai să Te cunoască
Din dumnezeescu-Ți har.*

M. MANEA.

Campania de Toamnă a Școlii Misionare

„Tot locul pe care va călca tălpa piciorului vostru lam dat vouă“. Iosua 1, 3.

Există o mare asemănare între o campanie militară și între lucrarea pe care noi, ca denomi-națiune, o întreprindem în fiecare toamnă. Pentru ca o expediție militară să poată avea loc este nevoie ca mai întâiu să existe un țel, un scop al acelei expediții. În al doilea rând este nevoie de mijloace pentru realizarea scopului, adică de arme, munițiuni, ofițeri și soldați. Dar având chiar toate aceste mijloace la îndemână încă nu poate fi vorba de o campanie, atâta timp, cât nu se face și deplasarea trupelor armate pe teritoriul inamicului.

Lucrurile se prezintă la fel și în ceea ce privește Campania noastră de Toamnă. Și aici se urmărește un țel, și anume *predicarea Evangheliei în toată lumea*, și aici, ca și în cazul unei expediții militare este nevoie de mijloace concrete pentru atingerea țintei urmărite: membri credincioși ai Comunității noastre, consacrați lui Dumnezeu și înarmați cu Reviste Festive. Dar nici aici, după cum nici în cazul campaniei militare, lucrarea nu se poate face, oricât de mare ar fi numărul Comunităților noastre și al Revistelor Festive de care am dispune, dacă nu există și transportul acestor mijloace la semenii

noștri, cari în aceste vremuri grele în deosebi au mare nevoie de o solie mângâietoare, și aceasta nu poate fi alta decât — *Evanghelia*.

Dela început ținem să mulțumim Bunului Dumnezeu pentru felul minunat, cum El ne-a ajutat să ajungem ținta pusă de Conferință pentru Comunitatea Școlii noastre Misionare. Ținem însă să amintim că numărul membrilor Comunității noastre este foarte redus în timpul verii, dar cu toafe acestea și deși unele împrejurări au fost mai nefavorabile decât în anul trecut, totuși ținta Comunității noastre de 10.000 lei, pusă de Conferință, a fost ajunsă și întrecută.

Cu încrederea fermă că Domnul este cu noi am pornit la lucru și spre lauda lui Dumnezeu putem să spunem, că ținta noastră a fost atinsă și întrecută încă pe ziua de 16 Septembrie a. e.

Cât de adevărate sunt cuvintele, exprimate prin Spiritul profetic:

„Dumnezeu dă ocazii; succesul depinde de felul cum folosim aceste ocazii“. — „*Profeți și Regi*“, ed. engl. pag. 486.

Domnul ne-a dat multe și minunate ocazii în această Campanie de Toamnă și noi le-am

folosit. Am avut ocazii să rostim cuvinte de mângâiere și îmbărbătare, am avut ocazii să vorbim despre timpurile serioase în cari trăim și mai presus decât orice, am avut ocazii să îndreptăm privirile oamenilor către Mântuitorul nostru iubit, care dorește ca toți să vină la El.

O cât de fericit ești, când ai asemenea ocazii prețioase! Iți pui toată ființa la dispoziția Maestrului tău și-L lași, ca El să te conducă din casă în casă, dela ușă la ușă; El să vorbească prin tine și El să influențeze prin tine pe acei oameni, cu cari vii în contact.

Spre încurajarea tinerilor noștri am hotărât să distribuim trei premii și iată aci numele premianților noștri:

Premiul I — Bilinski Leon

Premiul II — Pârv Ioan

Premiul III — Müller Iosif.

Ținem însă să amintim că și alți tineri au dat dovadă de multă râvnă și de un zel, vrednic de laudă. În deosebi s'au distins în privința aceasta, afară de cei trei premianți, frații următori: Grigorescu Ioan, Marton Paul, Marinescu Victor, Bujor Constantin și Cureteu Dumitru.

Suntem plini de recunoștință pentru succesul pe care ni l-a dăruit Domnul în această Campanie, ca și în Campaniile din anii trecuți, și așteptăm cu bucurie ocaziile viitoare când vom putea conlucra din nou cu Domnul.

Brașov

G. Prokšch

Vitejii credinței

*Viteji ai credinței, porniți la război —
E luptă pe viață dar Domnu-i cu noi;
Acelora pacea li-i dată de sus
Ce mor în dreapta și pentru Isus!*

*Viteji înainte, prin orișice-ar fi
'Naainte, 'naainte! căci vom birui;
Și-a noastră izbândă s'arate în lume
C'avem o credință, un Rege și-un nume!*

*Noi n'avem a ne teme, ci veșnic să luptăm
Să luminăm în zare, copii, să luminăm,*

*Iar cei ce răd acuma odată vor pieri
Și'n viața asta toată ei nu vor reuși.*

*Din piepturile noastre răsară-același cânt
Să fie-o armonie în cer și pe pământ!
Când trâmbițele chiamă vitejii în război
Sub steagul înălțării să mergem dar și noi.*

*Viteji înainte, prin orișice-ar fi
'Naainte, 'naainte! căci vom birui;
Și-a noastră izbândă s'arate în lume
C'avem o credință, un Rege și-un nume!*

D. D. Petrescu

Ora Tabitei din luna Decembrie

AJUTAND CELOR ISPITIȚI

Trăim într'un timp când cele mai mari ispite și suferințe s'au abătut asupra neamului omenesc. Este nevoie de suflete iubitoare și simțitoare cari să știe să dea încurajare celor ispitiți.

I. Isus modelul nostru

1. Isus cheamă la Sine pe toți cei trudiți. Mat. 11, 28, 29; Is. 50, 4.

„Fiecare ființă omenească este obiectul intereselor iubitoare ale Aceluia care Și-a dat viața, pentru ca să ne aducă iarăși înapoi la Dumnezeu. El Se îngrijește de sufletele vinovate și lipsite de ajutor, cari stau în primejdia de a fi nimicite prin viclenia și cursele lui Satana, după cum un păstor îngrijește de oile sale“. — „Pe urmele Marelui Medic“, ed. germ. p. 166.

2. Isus a înțeles pe deplin sufletul omenesc. Ebr. 4, 15; 2, 18.

„Numai prin simpatie, credință și iubire se poate ajunge la inima oamenilor și a-i ridica. În aceasta Hristos S'a dovedit ca Maestru; singur El din toți învățătorii căți s'au perindat pe fața pământului, a înțeles pe deplin sufletul omenesc“. — „Educația“, p. 73.

3. Cum a tratat Domnul Isus pe Petru?

a) Petru increzător în sine și impulsiv, făgăduiește că va merge până la moarte împreună cu Domnul Isus. Luca 22, 31—34.

b) Petru tăgăduiește pe Domnul Isus și apoi plânge cu amar. Luca 22, 56—62.

„Dacă privirea, aruncată de Isus asupra lui, ar fi

exprimat o sentință de condamnare în loc de compătimire; dacă n'ar fi vorbit despre speranță, când i-a prezis păcatul, cât de mare ar fi fost atunci întunerecul care învăluie pe Petru! Cât de groaznică ar fi fost desnădăjdea sufletului său chinuit! Ce l-ar fi putut reține în acea oră a mâhnirii și desgustului de sine, să apuce pe aceeași cărare pe care pășise Iuda?“ — „Educația“, p. 85.

c) Cum sunt înclinate ființele omenești să lucreze în asemenea împrejurări?

„Ființe omenești, cari ele înșile sunt predate răului, sunt înclinate a se purta cu cei ispitiți și greșiți, fără iubire. Ei nu pot să citească în inimă, ei nu cunosc luptele și durerile acesteia. Ei trebuie să învețe să mustre cu iubire, să lovească fără să rănească, și să vindece, să avertizeze prin cuvinte de speranță“. — „Educația“, p. 85.

d) În solia trimeasă ucenicilor după înviere, de ce se amintește numai numele lui Petru? Marc. 16, 7.

e) Care crezi că a fost cauza convorbirii Domnului Isus cu Petru, la Marea Tiberiadei? Ioan 21, 15—17.

II. Care ar trebui să fie atitudinea noastră față de cei ispitiți?

1. Să urmărim exemplul Domnului Isus. Ioan 13, 15.

„Exemplul Mântuitorului trebuie să ne fie un model în servirea noastră față de cei ispitiți și rătăciți. Același interes, aceeași gingășie și indulgență pe care El a dovedit-o față de noi, trebuie s'o dovedim și noi față de alții“. — „Pe urmele Marelui Medic“, ed. germ. p. 166.

2. Care ar trebui să fie purtarea unui creștin sincer? Rom. 15, 12.

„Purtarea neomenoasă a omului față de semenii săi este păcatul nostru cel mai mare. Mulți cred că reprezentă dreptatea lui Dumnezeu, pe când gingășia și iubirea Sa cea mare le scapă în totul din vedere. Se întâmplă adesea că acei cari sunt întâmpinați cu asprime și severitate se află sub puterea ispitei. Sătana se luptă cu aceste suflete, și cuvintele aspre și înfruntătoare îi descurajează și îi lasă a cădea pradă puterii ispititorului“. — „Pe urmele Marelui Medic“, ed. germ. p. 167.

3. De ce lucru este nevoie azi?

„Avem nevoie de mai multă simpatie creștină; simpatie nu numai pentru acei cari ni se par fără defect, ci simpatie pentru sufletele sărmene, sufe-

rinde și sbuciumate, cari sunt ispitite și descurajate. Noi trebuie să mergem la semenii noștri însufleșiți de aceeași milă și pentru slăbiciunea lor, pe care o simte marele și milosul nostru Arhiereu“. — „Pe urmele Marelui Medic“, ed. germ. p. 168.

4. Apostolul Pavel arată simpatie față de cei cari se luptau să biruiască. 2 Cor. 2, 4.

„O, nu roștiți niciun cuvânt care să provoace o durere mai adâncă sufletului oboșit de păcate, care nu știe unde să găsească mântuire, ci prezentați-i pe Mântuitorul cel milos. Luați-l de mână, ridicați-l, vorbiți-i cuvinte de îmbărbătare și de speranță. Faceți-l să prindă mâna Mântuitorului“. — „Pe urmele Marelui Medic“, ed. germ. p. 173.

5. O făgăduință sublimă. Dan. 12, 3; Iac. 5, 19, 20.

BULETINUL ZECIMII

Căința față de jefuirea săvârșită

„Când oamenii rețin zecimea, ei jefuesc pe Dumnezeu... Asemenea persoane fură pe Creatorul lor; și când acest păcat al neglijenței le este pus în față, nu este de ajuns ca ei să-și schimbe umblarea lor și ca de aci înainte să urmeze adevăratele principii. Lucrul acesta nu va îndrepta cifrele scrise în rapoartele cerești față de jefuirea bunurilor încredințate lor pentru a fi redată Celui ce i-a împrumutat. Se cere o căință pentru purtarea necredincioasă față de Dumnezeu, și pentru joshnica nerecunoștință“. „Mărturii“, Vol. III, pag. 394.

Mărturisirii îi urmează restituirea

„Timp de două săptămâni am ținut în Capelă câte două adunări în fiecare zi, și solia prezentată a fost luată la inimă. Mărturiile prezentate și-au avut efectul cel bun. Eu sunt mulțumitoare lui Dumnezeu pentru această frumoasă lucrare. În Capelă am avut de asemenea și unele adunări speciale. Comunitatea aceasta fiind mare, după ce am invitat pe credincioși la rugăciune pentru Sabat după amiază, ultimul Sabat din anul cel vechiu, pe aceia cari simțeau că trebuie să facă o mărturisire i-am invitat într'o sală aparte, și acolo li s'a dat o ocazie deosebită. Eu am vorbit asupra ultimelor capitole din Maleahi. „Se cade să înșele un om pe Dumnezeu?“ „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuelile, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgăzurile cerurilor, și dacă nu voi turna o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți“. Multe mărturisiri au fost făcute asupra acestui punct.

„Unii nu s'au purtat cinstit cu vecinii lor, și mărturisindu-și păcatele au făcut și restituirea. În cursul săptămânii următoare, mulți din aceia cari nu lucraseră drept față de Dumnezeu, și prin urmare se deosebiseră de El, începură să redea aceea ce reținuseră. Un frate nu plătitise zecimea de doi ani. El dădu secretarului Conferinței o notă de zecimea pe care o reținuse împreună cu dobânda la ea, în sumă de 571 dolari. Eu mulțumesc Domnului că el a avut curajul să facă lucrul acesta. Un altul a dat o notă de 300 dolari“. — „Mărturii“, Vol. V, pag. 644.

Indiferența

„Nimic altceva decât absoluta lipsă de posibilitate de a plăti poate să scuze pe cineva a nu-și împlini întocmai datoriile sale față de Domnul. Indiferența în această privință arată că ești în orbire și înșelat, și ești nedemn de numele de creștin“. — „Mărturii“, Vol. IV, pag. 476.

Rugăciunea nu poate înlocui zecimea

„Rugăciunea înălțată oricât de multe ori și oricât de călduros niciodată nu va putea să fie primită de Dumnezeu în locul zecimii noastre. Rugăciunea nu va plăti datoriile noastre față de Dumnezeu“. „Solii către tineret“, pag. 248.

Adormiți în Isus

Trec zilele, trec anii, și rând pe rând cei iubiți ai noștri ne părăsesc trecând între acei cari, după cum zice Cuvântul lui Dumnezeu, „nu știu nimic”. Astfel și iubitul nostru frate Gh. Darie, a adormit în Domnul în seara zilei de 30 Iulie ora 21.

Sfântul Apostol Pavel zice: Dar după cum moartea a venit în lume printr'un om tot așa viețea a fost redată lumii prin cre-

dința în Isus Hristos, care ne dă făgăduința, că cel credincios în El, chiar dacă va fi murit, totuși va fi viu, și va fi sculat de Domnul la arătarea Sa pe norii cerului.

Și cât de bucuroși ne simțim, și cu câtă gingășie ne mângâie Domnul, dându-ne făgăduința aceasta.

Mă gândesc acum la răvna, sânguința și sinceritatea iubitului nostru frate, zelul său mare care nu se uita că afară e ger, arestările și chiar loviturile. Ci El privea numai înainte, spre Cel care-l chemase la slujba de propovăduitor al Cuvântului Său sfânt.

Fiind angajat în anul 1924 ca ajutor de lucrător biblic în Conferința Moldova, de pe atunci, și-a depus toate străduințele, ducându-se ori unde era trimis, aruncând sămânța adevărului pe câmpiile Basarabiei și Bucovinei. O singură datorie îi apăsa continuu pe inimă, și aceasta era grija sufletelor pentru care Domnul Și-a dat viețea. Oricine a ascultat predicile sale, a simțit că în el ardea dorința de a vedea pe cât mai mulți veniți la Domnul.

Dar Domnul l-a chemat și pe el la odihnă, incredințându-ne pe noi prin cuvintele Sale, când zice: „Fericiți morții cari mor în Domnul; căci faptele lor îi urmează”. Și astfel, în după amiaza zilei de 1 August 1935 a fost condus la locul de odihnă de iubita sa soție, și de toți iubiții săi conlucrători: frați și surori.

Cu ocazia înmormântării sale, frații: Gr. Dașoveanu, Ioan Prevlitz și Tânase R. Mateescu au vorbit celor adunați despre nădejdea care a făcut fericit pe iubitul nostru frate Darie, chemat acum de Domnul la odihnă.

Domnul să ne ajute ca această viețea a iubitului nostru frate Darie, consacrată pe deplin pe altarul Domnului spre salvarea sufletelor pentru împărăția Sa, să fie o pildă vrednică de urmat, ca odată să ne putem întâlni cu toți pe plaiurile cerești, laudând și preamărind pe Isus Hristos, care a suferit atâta pentru păcatele noastre, numai spre a ne putea da o liberă intrare, prin credința în El, în împărăția Tatălui Său.

Gr. Dașoveanu.

Sora *Dona I. Pavlof* în etate de 58 ani membră a Comunității Bazargic a adormit în Domnul pe ziua de 13 Septembrie 1935. Cu câteva minute înainte de a adormi a rostit cuvintele: „Doamne iartă-mă și primește-mă”. După rostirea acestor cuvinte și-a dat suflarea.

Cu ocazia înmormântării ei, locuitorii din Turc Suiciuc au auzit despre învierea morților. Sperăm ca și pe sora să o vedem între cei mântuiți.

La 30 Martie 1935 a încetat din viață în casa părinților săi în Siliștra, după o scurtă suferință, copila *Cristinea P. Zlatarova* fiica familiei Zlatarova din Bazargic.

Deși numai în vârstă de 15 ani, dânsa înțelegea să o ia foarte în serios cu trăirea credinței, atât în familie cât și în Comunitate, venind regulat atât la adunările publice și în Sabat, cât și în orele de pregătire pentru botez, fiind înscrisă printre candidați.

Disprețuind ușurătățile tineretului de azi bucuria ei era, să se facă de folos în familie și în Comunitate; și plăcuta ei serviabilitate va rămâne mereu spre amintire.

Pe patul ei de moarte ultimele ei cuvinte au sunat ca neuitată mângâiere și îndrumare către tatăl ei, când a zis: „Tată, nu plânge, ei siliți-vă să păstrați credința; și astfel ne vom vedea cu toți înaintea Domnului, la venirea Lui!”.

La înmormântare, în ziua de 31 Martie, fr. Ștefan Demetrescu a rostit cuvinte de îmbărbătare pentru familie și pentru mulțimea de ascultători.

Sora *Carolina Menke* în etate de 85 ani, membră a Comunității Bazargic a adormit în Domnul pe Ziua de 25 Septembrie anul 1934. A fost una din primele suflete câștigate prin solia noastră din poporul german în Dobrogea Veche. În 1922 când a pătruns solia noastră în Bazargic, ea cu bucurie a întâmpinat-o, și în 1923 când s'a organizat Comunitatea Bazargic a fost primită în sânul acestei Comunități, unde cu toate că era bătrână și săracă, prin felul ei de viațuire în credință a dat un bun exemplu celor tineri cât și celor bogați. Cu toate că stătea departe cu locuința de localul adunării, n'a fost împiedecată de noroi, de ploaie, zăpadă sau de alt ceva de a fi una dintre primele în localul adunării, la serviciul divin. Timp de 13 ani de când am cunoscut-o, n'am auzit-o niciodată plângându-se de vreun neajuns, cu toate că era foarte săracă. Membrii Comunității, cât și un foarte mare număr de femei din lume au venit ca să o petreacă până la locul de odihnă, regretând cu lacrimi despărțirea de ea. Noi sperăm că vom avea fericeala să vedem pe sora noastră la învierea celor drepti.

Fr. *Ion P. Trandafir*, în etate de 44 ani, membru al Comunității Duranlar a adormit în Domnul pe ziua de 30 Ianuarie 1935. Cunoștea adevărul de 17 ani. A fost un membru curajos. Fără teamă mărturisirea despre Domnul ori unde și ori cui. A fost un membru vesel, fie că se ocupa de ceva acasă, pe el îl auzai laudând pe Domnul prin cântări. În ultimul timp a fost lovit crud de o boală grea care în scurt timp i-a adus moartea. El a întâmpinat moartea cu multă liniște și încredere în Domnul. A îmbărbătat pe soția și pe cei 7 copii pe cari i-a lăsat orfani, să rămână credincioși făgăduinței Domnului că la venirea Sa se vor revedea. Sora Trandafir luptă mai departe cu răbdare pentru credință împreună cu copiii săi. Domnul să ne ajute ca să putem vedea și pe fratele la prima înviere a morților.

Dobre Cristii.

Regretăm că din pricina numărului mare de necrologuri ce le primim, datorită creșterii Comunităților noastre, ne vedem nevoiți ca pe viitor să scurtăm aceste anunțuri spre a putea pune cât mai multe. *Fotografiile nu se vor mai publica*. În ce privește lungimea necrologului și folosirea fotografiilor se va face excepție pentru pionierii și bătrânii lucrării cum și pentru aceia a căror viețea și lucrare este bine cunoscută în întreg câmpul.